

**АЛЕКСАНДРИНА
ЖЕЛЕЗОВА**

ДУША

Sanguis, Anima, Luna Plena

Българският отговор на "Здрач" и "Дневниците на вампира"

Александрина Железова

ДУША

Българският отговор на „Здрач“ и „Дневниците на вампира“. Написан от талантлива млада авторка, която умее да разказва интригуващо и да развълнува читателите си. След успешния ѝ и ласкаво посрещнат дебютен роман „Кръв“ в ръцете ви е най-новата ѝ книга, която ще ви омагьоса.

Sanguis, Anima, Luna Plena

1. Кръв
2. Душа
3. Пълнолуние

© Александрина Железова, автор, 2012

© Георги Казаков (SergeevStudio), фотограф, 2012

© Стефан Тотев, художествено оформление, 2012

© Всички права запазени за ИК „Персей“, 2012

ISBN 978-954-8308-97-7

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

АЛЕКСАНДРИНА ЖЕЛЕЗОВА

ДУША

Anima

Роман

Издателска къща “ПЕРСЕЙ”

Пролог

Преди 278 години, когато беше едва на седемнайсет, Лилит срещна Саклас в човешки образ. По онова време живееше само с баща си, а майка си не помнеше – клетата беше починала при раждането. Първородната нямаше братя и сестри, защото вдовецът никога не се ожени повторно.

Една есенна нощ на вратата потропа пътуващ търговец. Бандити го нападнали, преди да влезе в града, и обрали всичките му жълтици. Доброто сърце на баща ѝ не можеше да понесе да остави зеленоокия младеж на улицата. И така прие змията в дома си. От тогава Лилит не погледна друг, макар да разпозна демона в него още от пръв поглед.

– Защо толкова обичаш страданието? Малка моя Лили... – прошепна Саклас и повдигна брадичката на Дара.

Зад зелените очи на плътта, в която се беше сгушила малката Лилит, той ясно можеше да съзре онзи невинен детски поглед, който в далечната нощ гледаше изплашено пътуващия търговец. Непознатият без капка притеснение поглъщаше жадно червеното вино, с което го бяха нагостили, и безпощадно чупеше топлата пита хляб, като че разкъсваше бялата ѝ плът. Любопитната девица стоеше на масата срещу него и надничаше иззад огромния зид, който беше изградила около изплашеното си сърце. Онова сърце бе разпознало Злото и бледото момиче цяла вечер не обели дума.

С баща си живееха бедно в две тесни стаи, така че на странника постлаха на земята пред тлеещата печка с

дърва. Лилит знаеше, че трябва да заспи, а на сутринта да се сбогува с него и за нейно добро повече никога да не мисли за него. Но вместо на съня, умът ѝ стана пленник на непознато влечение, а онзи здрав зид около сърцето ѝ се рушеше час по час. Любопитната девойка надничаше иззад каменната преграда и не можеше да откъсне очи от търговеца, който спеше непробудно на земята. И когато стената падна окончателно, зелените очи се впиха в нея и тя най-сетне се осмели да проговори:

– Какво продаваш, пътнито?

Саклас се усмихна и подаде ръка на Лилит, придърпвайки наивницата към себе си. Малката седна на одеялото и се сгуши в него, сякаш го познаваше от много години. Погледът му ѝ причини разкъсваща болка, но тя не откъсваше очи, защото ѝ харесваше.

– Смела си – усмихна се той и продължи да я гледа настойчиво, освобождавайки клетата от агонията. – Продавам мечти.

– Тогава колко жалко, че нямам пари – каза тя и притвори устни.

Саклас посегна към лицето ѝ и отмести нежно няколко руси кичура назад:

– Кой е казал, че искам пари...

– Какво искаш тогава?

– Ти какво искаш?

Лилит усети как чужди емоции нахлуха в тялото ѝ, докато Саклас прочете най-съкровеното ѝ желание в този момент. Тя усети това и се изчерви, заради нещата, които се въртяха в мислите ѝ (противно на волята ѝ), но странникът прогони притеснението само с един поглед.

Баща ѝ изкарваше пари само колкото да не умрат от глад. Лилит никога нямаше да може да се омъжи и да има семейство, защото нямаше зестра. В най-добрия случай щеше да стане прислужница на някое богато семейство,

където господарят на дома вероятно щеше да се възползва от чаровната девойка.

– Не бива да се притесняваш от мечтите си.

Лилит беше ужасена от неморалната фантазия, която се отприщваше все по-силно у нея, подклаждана от присъствието на привлекателния непознат.

– Щом не искаш пари – осмели се най-накрая тя, – тогава какво искаш?

Саклас се усмихна и ѝ даде онова, което желаше, но не смееше да изрече на глас. Демонът отне живота ѝ безпощадно, а за една нощ Лилит изпита цялата плътска наслада, която една жена можеше да изпита в целия си живот – това беше повече от болезнено. На сутринта стопанинът намери мъртвата си дъщеря, а от търговеца нямаше и следа. Един месец по-късно старецът се спомина от мъка. Лилит никога не си прости това.

Разбра, че бе платила прескъпо за мечтата си, но беше твърде късно. Сърцето ѝ беше толкова чисто, че дори това не можеше да я откаже от любовта, която изпитваше към демона. Толкова силно го обичаше, че се беше влюбила дори в болката, която ѝ причиняваше погледът му; затова си беше пожелала никога да не ѝ я отнема. Това желание демонът изпълняваше и до ден-днешен.

Едно нещо отличаваше Лилит от останалите човешки души и Саклас го беше съзрял у седемнайсетгодишната още в първия миг, в който любопитните ѝ очи бяха попаднали в клопката му – тя беше смела. Лилит не се страхуваше от него, въпреки че знаеше кой беше.

Не се страхуваше от него, защото не се боеше от страданието. Ето това той щеше да обича в нея, ако някога бе способен на това чувство. Но той не беше.

И все пак изпълни мечтата ѝ...

Смелостта беше нейната зестра, а демонът – нейн съпруг.

1.

Обсебена

7 юли 2009, 12:22, Пълнолуние

Дара почувства непозната емоция в стомаха си, усети как ѝ се завива свят и секунда по-късно разбра, че вече не беше на плажа с Евиан. Мислите ѝ бяха объркани, не можеше да ги контролира. Отне ѝ време да осъзнае случилото се и да дойде на себе си.

Намираще се в подземния паркинг на болницата и сега стоеше само на крачка от окървавеното си тяло. Да изживее всичко това беше едно, но да види отстрани собственото си тяло?! Какво се случваше? Как беше възможно да стои отстрани, да диша, да вижда, да усеща? Всъщност, задавайки си тези въпроси, тя бързо установи, че изобщо не изпитваше биологична необходимост да диша. И все пак не спираше да го прави, като в някакъв отчаян опит да се вкопчи в живота.

В главата ѝ се изсипаха всички истории, за които бе слушала през последните седмици. Историите за демоните, историите за специалните сили, които се предполагаше, че трябва да притежава. Стоеше пред собственото си тяло и за пръв път повярва с цялото си сърце, ако изобщо имаше такова, във всички онези страшни истории, които я бяха докарали дотук.

С мъка наблюдаваше красивата жена, облегната на задната гума на колата. Главата ѝ беше безжизнено от-

пусната напред. Изящното порцеланово лице беше почти изцяло прикрито от огнени коси, които се спускаха дълги до кръста ѝ и потапяха краищата си в огромната локва кръв, върху която лежеше. Алената течност обгаряше цялото ѝ тяло...

Но кракът ѝ още кървеше. Пулсиращата струя се изстрелваше на силни тласъци и обливаше всичко наоколо.

ПУЛС!

Имаше пулс!

Все още беше жива!

И като че едва сега осъзна реалността на случващото се, гърлото ѝ се сви болезнено и тя заплака. Сълзите ѝ се стичаха безспирно и обливаха безчувственото ѝ от мъка лице. В главата ѝ изскочиха образите на всички хора, които обичаше и имаша нужда от нея.

Адриана. Сам. Девора.

Какво щеше да стане с тях сега?! Ами родителите ѝ? Как щеше да се справи сам баща ѝ с Аблена – мистериозната жена в съня на Дара, която ѝ даваше цялата си любов, макар да носеше в душата си малка частица от ада (част, която беше предала и на двете си дъщери)? И Филип – мъжът, който беше до нея в най-трудните моменти и я разбираше, без да се налага да зададе нито един въпрос и все пак някак дълбоко в душата си знаеше всичките им отговори.

„Трябва да направя нещо!”, помисли си тя.

Посегна с длан към гърдите си и с изненада откри, че нещо отвътре биеше с пълна сила. Онова измъчено от болка сърце още беше живо; биеше безотказно и може би още имаше шанс.

„Трябва да направя нещо!”, повтаряше си, докато плачът ѝ неусетно секна. Гърдите ѝ се свиха болезнено и сега тя жадуваше повече от всичко на света да можеше да се върне обратно към живота. Някак да се слее с

онова тяло, което, прилично на восъчна фигура, лежеше на цимента.

Трябваше да има някакъв начин!

Ала ѝ се струваше, че бе твърде късно. Виждаше как животът бавно се разлива в ален фонтан от тялото ѝ и го напуска.

Сега, след като толкова пъти се беше отървавала на косъм от смъртта, след като оцеляваше всеки път, като че пазена от висша сила, която бдеше над нея, с горчивина осъзнаваше, че този път може би нямаше да има този късмет.

Устните ѝ се изкривиха и челюстите ѝ се заключиха в агония. Тя притисна ръка още по-силно и усети отслабващите удари на сърцето си. Стисна клепачи и остави последните сълзи да се стекат от очите ѝ.

Трябваше да се бори! До последна капка кръв! Беше се сражавала с тъмнината на съня в продължение на пет години и винаги печелеше битките. Винаги излизаше жива. И макар сега пред нея да се бе изправила смъртта (макар да бе с ужасяващо голяма преднина), онова упорито сърце още биеше. Все още имаше шанс. Тя трябваше да оцелее!

На всяка цена!

Направи няколко крачки и се наведе над собствено-то си тяло. Протегна длан и я спря на миг разстояние от призрачно бялото лице. Преди да го докосне, почувства някакъв студ и нещо буквално спря ръката ѝ. Стори ѝ се, че усети докосването на кожата, но после се почувства някак далечна, като че ги делиха хиляди километри разстояние.

Очевидно тук беше безсилна и трябваше да потърси помощ от друго място. Без да губи повече време, се изправи и хукна да бяга към входа на болницата.

Влизайки, усети осветлението да пронизва зениците

й, но това не ѝ причини болка, както друг път, а вместо това зрението ѝ се адаптира за част от секундата. Не пропусна и онази отвратителна болнична миризма, от която обикновено ѝ се повдигаше, но сега стомахът ѝ не реагираше на подобни дразнения.

Дара се почувства дезориентирана, завъртя се наоколо и скоро всичко си дойде на мястото. Беше спокойно. Няколко лекари се разхождаха с бавна стъпка и разлистваха някакви документи. Двама-трима охранители обхождаха етажа, докато някакъв техен колега почти подремваше на стола до входа.

После разпозна Роксана на „Информация“ и се запъти към нея с бърза стъпка. Докато вървеше, за пръв път усети хладния допир на копринената рокля. Все още беше облечена с нея, но нямаше и следа от кървавите петна. Това я накара отново да протегне ръка към гърдите си и да се увери, че сърцето ѝ все още биеше.

– Помогнете ми! – извика Дара, веднага щом стигна до Роксана.

Но жената не реагира; все едно не беше чула абсолютно нищо.

– Моля ви, помогнете ми! – продължи да вика тя, но жената все така четеше вестника си, игнорирайки напълно писъците.

Дара не позволи на притеснението да вземе връх, заозърта се наоколо и тръгна към единия охранител.

– Господине! Господине! Помогнете ми!

Но той я подмина, сякаш беше призрак.

„Призрак“, помисли си Дара и точно тогава усети как някой я сграбчи за лакътя.

– Не могат да те чуят – съобщи ѝ познат мъжки глас.

Почувства облекчение за кратък момент, мислейки си че най-накрая някой я беше чул, но когато се обърна, устните ѝ потрепериха в ужас.

Пред нея стоеше висок, тъмнокестеняв мъж с мургава кожа. Лицето му беше изящно и топло като на ангел. Мъжът не пускаше ръката ѝ, а Дара бе хипнотизирана от ярко сините му, прелестни очи.

– Крис? – прошепна тя – Крис, това ти ли си?

Очите му сякаш блеснаха и устните му се изкривиха в лукава усмивка. Сега вече приличаше на него; пасваше перфектно на онова усещане, което Дара имаше всеки път, когато надникваше в душата му. Опитва да го направи и сега, но ѝ беше трудно да го достигне. Протегна ръце към лицето му, а той не помръдна. Вгледа се дълбоко в очите му и се сля с душата му. Неговите чувства сега бяха нейните чувства. Беше далеч по-дълбоко от преди и сега бе убедена, че мъжът пред нея бе именно Кристиан. После някакво странно придърпване я накара да го пусне на мига. Имаше чувството, че ще стане едно цяло с него и това я ужаси.

– Наистина си ти – каза тя.

Продължи да се взира в зениците му и не след дълго си спомни, че нещо не беше наред. Къде беше болката? Къде беше онова изгарящо чувство, онази сладна жажда да го убие, да изсмуче живота му?

– Няма болка – каза тя озадачена, без да откъсва поглед от неговия.

– Да ти напомням ли какво се случи с тялото ти? Сега ня...

Но Дара не му позволи да довърши. За тези няколко секунди беше забравила, но сега си спомни – тя умираше и трябваше да се спаси.

– Трябва да ми помогнеш!

– И защо ще го правя? Идея нямам кой те подреди така, но ми направи огромна услуга.

– Нещастник! – изпищя тя, но после се успокои. – Е, след всички опити да ми видите сметката, най-накрая

успяхте!

– Дара, този път нямам нищо общо с това. А и ти не можеш да умреш. Ти си демон.

– Какви ги приказваш?! В момента, докато си говорим сладки приказки, кръвта изтича от тялото ми. Аз умирам, идиот такъв!

– Само тялото ти умира, Дара. Не и душата ти... или по-скоро демонът. – Крис направи пауза и се усмихна. – И сега сме само аз и ти. Сега не можеш да ме нараниш.

– Ако си мислиш, че просто ще стоя така и ще...

Но не можа да продължи. Изведнъж наоколо им забушува суматоха. Няколко лекари и медицински сестри бягаха към входа и викаха. А когато погледна за къде бързаха толкова, направо онемя.

Беше Евиан!

Все още облечен в болнично облекло, държеше в обятията си не някой друг, а тялото ѝ, НЕЙНОТО ТЯЛО!, и викаше за помощ.

– Кучият му син! – извика Крис, видимо разгневен.

Дара стоеше вкаменена и едва съумяваше да проследи с поглед Евиан, който я подмина и сложи тялото ѝ на носилка. Тотално зашеметена от случващото се, тя усети как ѝ се завива свят, а устните ѝ сякаш сами проговориха:

– Какво, по дяволите? – промърмори тя и посочи към носилката в пълно недоумение.

Лекарите тръгнаха по коридора, а Евиан тичаше зад тях.

На Дара ѝ бяха необходими поне няколко минути, докато дойде на себе си и веднага щом това се случи, осъзна, че сега не беше моментът за каквито и да е било въпроси. Така че вместо да разсъждава повече, хукна след лекарите и влезе в залата. След малко към нея се присъедини и Кристиан, а лицето му все още бе свито в ярост. Дара следеше как лекарите се суетяха около нея,

а Евиан не пропускаше нито едно тяхно движение.

– Моля те, кажи ми, че той не си спомня – каза тя с нисък тон. – И това ли е било лъжа? Че хората не си спомнят?

– Не – каза той и се усмихна, – истина е. Само че Евиан не е човек.

Тя остана поразена. Изви глава към него и вторачи поглед, като че искаше до го прониже с него. И той ли беше демон? И той ли я беше лъгал? През цялото това време!

– Моля?! Ти! Ти, гадно копеле! Знаел си през цялото време!

Дара обезумя напълно. Колкото повече обидни думи се сипеа из устата ѝ, толкова гневът помрачаваше разума ѝ, докато накрая не се нахвърли с юмруци върху гърдите на Крис.

– Всичко това е по твоя вина! Нещастник! – Дара крещеше с пълно гърло, сълзи на яд се стичаха надолу по лицето ѝ. – Ти и гнусните ти игри и... и извратени фантазии!

– Хей, хей, хей! Успокой се, малката! – отсече той и сграбчи китките ѝ в желязна хватка.

Прикована от безмилостния му поглед, тя се вледени на място. Около минута се взираше в лицето му и не помръдваше. Единствено устните ѝ потреперваха леко след всяко издишване.

– Кротна ли най-накрая?

Тя не отговори – вместо това рязко издърпа ръцете си, стискайки гневно челюст. Пределно ясно ѝ беше, че Крис нямаше да каже нищо повече, докато самият той не решише да ѝ даде желаната информация. Сега на дневен ред стоеше оцеляването ѝ и трябваше да обуздае гнева си.

Гняв. Яд. Омраза.

Това изпитваше в момента. И преди познаваше тези емоции, но сега всичко бе толкова интензивно. Сякаш

**Библио.бг - платформа за електронни
книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

